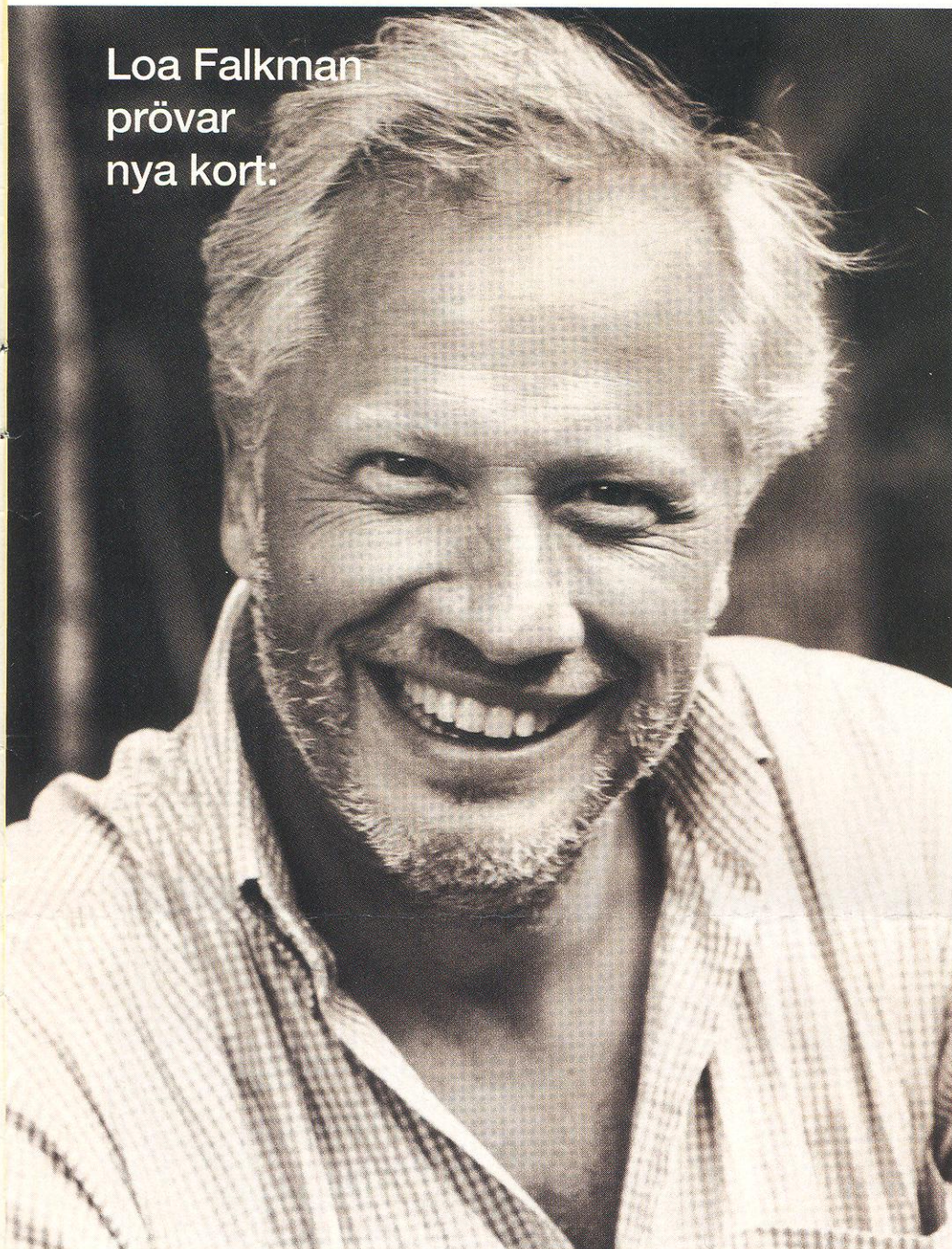

Loa Falkman
prövar
nya kort:

Aktuell på Dramaten

Från baryton vid Operan till Shakespeare på Dramaten. Ända sedan barnsben har han vetat att det var musik och teater som skulle bli hans levebröd. Möt estradören Loa Falkman.

Loa Falkman har temperament. Det säger han själv, men det märks också när man träffar honom. Det finns en energi hos honom som är väldigt intensiv. Somliga skulle kanske benämna honom teatral, medan

andra skulle säga inlevelsefull. Självsäger han att hans temperament är en nödvändighet för honom som sångare.

– Jag har nära till mina känslor. Jag blir förbannad, jätteglad eller jätteledsen väldigt snabbt. Men det är

Carl Johan, Loa, Falkman

(Namnet Loa hänger med sedan barndomen, han är döpt till Carl Johan men det var svårt att säga så det blev Calloa och sedan Loa.)

Ålder: Fyllde 55 den 24/7.

Familj: Gift och två söner, 12 och 15 år.

Bor: Hus i Stocksund norr om Stockholm, landställe i Stockholms skärgård.

Några tidigare roller: Bröderna Mozart, Åke och hans värld, Pensionat Oskar, tv-serierna Taurus, Fru Marianne och Cleo.

Önskar sig: Att få behålla min uttryckslysta.

Ångrar: Ingenting. Jag tror det är jävligt dumt att ångra sådant man gjort. Du gör mer eller mindre bra saker, sedan får du analysera vad de inneburit.

Rädd för: Jag är inte rädd för någonting. Jag oroar mig inte för någonting som jag inte kan påverka.

Kopplar av genom att:

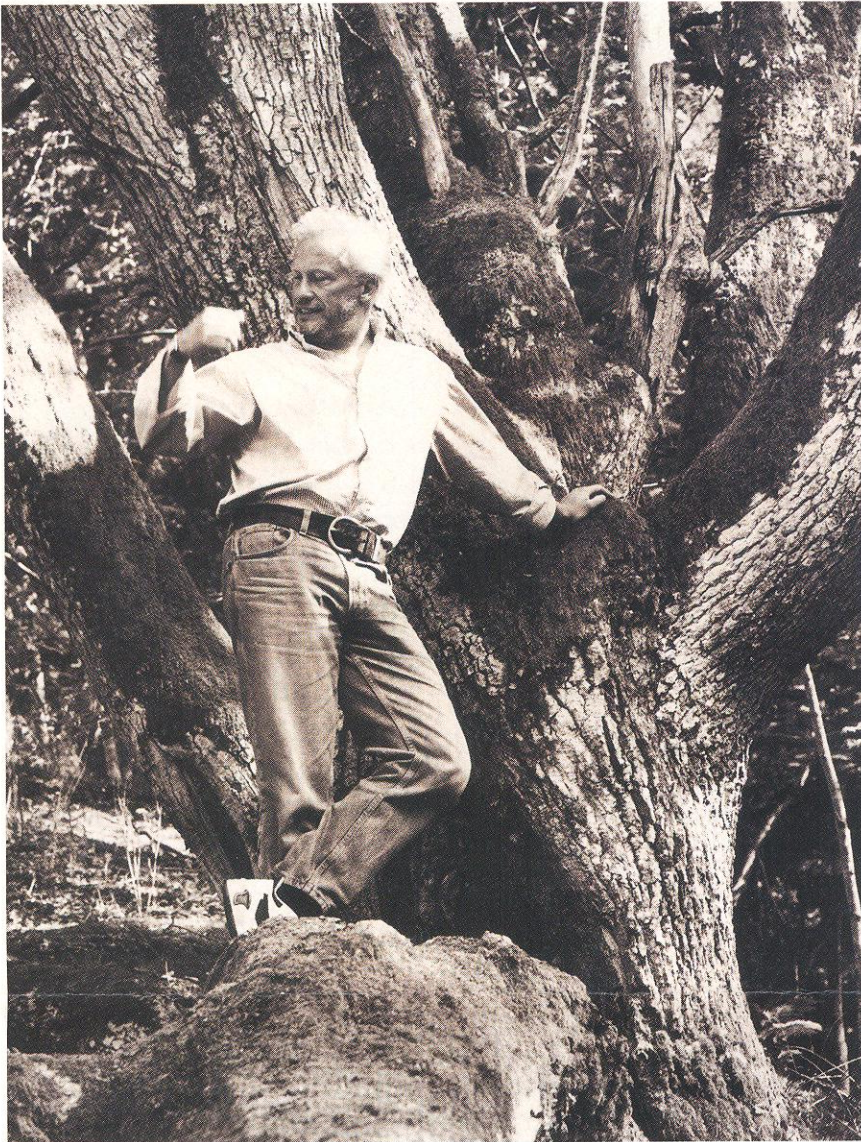
Jag är ute och går mycket, när det är vinter åker jag skidor, både längd och utför. Jag håller igång, det är också ett sätt att koppla av.

Förebild: Min fru, hon är jävligt bra. Hon är väldigt analytisk, hon vet precis hur jag tänker och fungerar.

Vi jobbar mycket tillsammans eftersom vi har ett produktionsbolag ihop, och vi arbetar verkligen som ett team. Sångarmässigt är förebilden Jussi Björling.

Starka och svaga sidor:

Min svaga sida är att jag är lite dogmatisk, lite svartvit. Jag kan också vara lite väl tidsmedveten.

Att leva med garden uppe är inget för Loa. "Det är inget liv", säger han.

en förutsättning för mitt jobb. Har du en bra röst men inget temperament tycker jag man kan ställa sig frågan "och varför sjunger du då lilla gubben?"

Att ha ett häftigt temperament är inget han lider av, de som känner honom vet att han inte menar något illa, säger han. Och dessutom är hela familjen, fru och två tonårssöner, likadana.

– Vi går omkring som små kraftfält allihop. It's never a dull moment.

Loa Falkman slänger gärna in ett engelskt uttryck då och då under intervjun, liksom han svär ibland – allt för att förstärka vad han säger. Blicken är stadig och hans svar kommer snabbt och direkt. I höst gör Loa Falkman debut på Dramaten. Han spelar narren i Trettondagsafton som regisseras av den brittiske Shakespearetolken *John Caird*.

– Han är lysande, den bästa jag jobbat med på många år. Han är en sådan där person som man inte behöver prata så mycket med, man bara gör.

John Caird är även konsertpianist och tillsammans har de två planer på ett eventuellt fortsatt samarbete, då i form av opera. I mitten av augusti släppte Loa Falkman också en cd med schlager- och poplåtar i

operaform. Han gör skivan ihop med musikalartisten *Christer Nerfont* och sopranen *Jeanette Köhn*. Tillsammans gör de tolkningar av bland andra Orup, Jan Johansen, Björn Afzelius, Monica Törnell och Nordman.

– Idén till detta har jag och *Billy Butt* haft i flera år. Det är kul med en kombination av sångare. Jag tycker ofta att man kan bli trött på att höra bara en artist som sjunger, det är roligare med fler.

Själv lyssnar han sällan på musik, när han kör bil brukar han sätta på storbandsjazz men annars älskar han tystnaden.

– Jag njuter oerhört av att åka ut till skärgården. I våras åkte jag till exempel ut bara för att sitta vid bryggan i trekvart och insupa lugnet. Sedan åkte jag tillbaka hem igen.

Besatt av teater och musik

Ända sedan Loa Falkman var liten visste han att det var operasångare och skådespelare han ville bli. Eller snarare, han var besatt av själva tanken, som han själv uttrycker det. Hans föräldrar stöttade helhjärtat hans planer, det var aldrig tal om att han skulle bli något "riktigt". Tvärtom, det var de som gick i borgen för banklånen han behövde ta för att ha råd med sina sång- och teaterlektioner.

– Jag kommer från en familj där det var naturligt att uttrycka sig i musik. Både mamma och pappa var musikaliska. Pappa var överhuvudtaget en konstnärstyp. Han jobbade hela sitt liv inom turistnäringen, men vid sidan av jobbet hade han många andra intressen, som att fotografera och skriva. Hans avkoppling på kvällarna var att spela piano och jag somnade till Schubert och grabbarna.

Som barn verkar Loa Falkman ha varit rätt livlig, enligt egen utsago var han både pratig och bråkig i skolan.

– Jag tyckte det var tråkigt att gå i skolan, även lekskolan tyckte jag var tråkig. Möjligen har det att göra med att jag inte tycker om det påtvingade kollektivet. Som vuxen kan man däremot välja själv hur man vill ha det.

Som 14-åring jobbade han extra som scenarbetare på Drottningholmsteatern utanför Stockholm, och det var också därute han började att sjunga. Han var medvetet rädd om sin röst under målbrottet och tänkte på att inte skrika för mycket eller "bråka" med rösten. Via sånglektioner, teaterlektioner och slutligen Operaskolan hamnade han – tack vare en lärare på skolan – på Operan. Där blev han kvar i 17 år. Men i början av

1990-talet sa han upp sig från sin fasta anställning för att istället bli frilans. Beslutet hade väl legat och grott ett tag, men när han vaknade upp en morgon efter en tydlig dröm om att han måste sluta på Operan gjorde han slag i saken.

– Allt kändes så hopplöst, det hade blivit för mycket institution. Jag jobbade mycket, och det ska man naturligtvis göra, men man fick aldrig någon "credit" för det man gjorde. Det fanns inget flöde mellan mig och ledningen. Det fanns ingen kärlek. Dessutom var det urdåligt betalt.

Det var skönt att bli en "fri man", säger Loa Falkman. Numera kan han bestämma över sin tid och varva sjungandet med skådespelarjobb. Och det var efter att han sagt upp sig som filmkarriären tog fart, filmdebuten skedde i "Åke och hans värld", och sedan följde fler filmerbjudanden. Han har också varit tillbaka och gästspelat på Operan efter det att han slutade, bland annat med "Trollflöjten" för två år sedan.

Viktigt med balans i tillvaron

Loa Falkman ger intryck av att vara en man som inte ger sig, som envist reser sig upp efter en motgång – vilken den än vara månne. Och när jag frågar honom om det jobbigaste han varit med om är det första gången han tvekar innan han svarar.

– Det är en jättesvår fråga. Det handlar om att utvecklas av svårigheterna. När det har förflutit tid har man förhoppningsvis blivit en starkare människa. Men jag har inte genomgått någon katastrof, däremot har jag åkt på mina snytingar. Men om man lever med garden uppe hela tiden är det inget liv.

Idag har Loa Falkman mognat, han känner sig trygg i sig själv berättar han. Men det har inte alltid varit så. Fram till för bara några år sedan var han snar till att bara se det negativa i det han gjorde.

– Jag var väl egentligen aldrig riktigt nöjd. Även om jag idag kan se tillbaka på saker jag gjort och se att de var mycket bättre än jag trodde. Men det handlade mer om en känsla.

Loa Falkman lever ett ganska sunt liv. Han promenerar trekvart varje morgon, han röker inte och han dricker måttligt. Hans mål idag är att få balans på tillvaron.

– Som jag ser det handlar det om utveckling och balans. Har du inget liv att gräva egna erfarenheter ur, kan du heller inte ge eller förmedla någonting.

Mansgris eller feminist?

Vid Guldbaggegalan för några år sedan när Loa Falkman var konferencier blev det stora rubriker i tidningarna. Skådespelaren *Alexandra Dahlström* från "Fucking Åmål" hade känt sig bryskt tillrättavisad av Loa Falkman. I tidningarna framstod han som både mansgris och gubbig. Men det var ingen bild som han kände igen sig i.

– Nej absolut inte, det var så dumt. Vi låg ju ute i direktsändning och jag var tvungen att säga åt henne att gå och sätta sig, eftersom tiden började rinna iväg. Efter programmet fick jag flera samtal från programledare som sa att jag fått uppleva "den vakna mardrömmen" för en programledare i direktsändning.

På frågan om han är feminist svarar han med ett stort leende och en motfråga:

– Jag vet inte vad det är. Om det är att man tycker mycket om brudar så är jag det.

Han blir strax seriös igen och även om han inte direkt svarar på frågan säger han att sådant som till exempel löneskillnader mellan könen kan göra honom väldigt upprörd. Andra saker som gör honom förbannad är fördomar, brist på respekt och snålhet.

– Folk som är fördomsfulla gör mig arg eftersom det påverkar samhället så negativt. Och när människor inte respekteras blir jag arg. Livet handlar om respekt för sin nästa, på så många plan. Snålhet gör mig också arg. Snålhet med sig själv, med empati eller med vad det än är. Grunden till ett anständigt liv är ett flöde mellan medmänniskorna – finns inte det går allt i stå.

TEXT: AMI HEDENBORG, FOTO: ANNIKA LUNDEVALL

VINN ditt eget ex av Loas nya CD (sid 11)!

Loa lever ett sunt liv. Promenerar mycket, röker inte och dricker måttligt.